

John Boyne

Aarde

Deel 2 van de Elementen-cyclus

ROMAN

Vertaald door Anke Frerichs

MEULENHOF

Voor Larry Finlay

1

Ik droomde dat ik droomde over de klamme grijze aarde van het eiland en de zoetige lucht die er na een regenbui uit opstijgt, dus ik was twee dimensies verwijderd van een plek waar ik nooit meer zal komen. Mijn moeder heeft me ooit uitgelegd dat die geur ontstaat door een combinatie van mineralen en bacteriën in de aarde, die onder invloed van water filamenten vormen en flarden aromatische damp verspreiden. Wij vinden dat het troostrijk ruikt, zei ze, omdat we graag willen geloven dat daar op een dag een plek is waar we ons thuis zullen voelen, als we diep in de aarde worden begraven.

Ik ben bijna een uur wakker als mijn telefoon oplicht door een nieuw bericht. Ik laat het gaan, totdat er even later nog eentje binnenkomt. Ik pak hem van de lader en zie dat het van Robbie is, maar dat wist ik wel. Ik lees het eerste bericht:

Reken straks op je, gast. Laat me niet stikken.

En dan het tweede:

Effe deleten, oké?

Hoe is het mogelijk dat hij zo stom is dat hij me überhaupt appt? Het komt onder andere door dit soort berichtjes dat we in deze shit zitten. In de WhatsApp-groep waar hij zo nodig moest opscheppen over die avond, en de reacties daarop, allemaal openbaar gemaakt, zodat we nu een stel beesten lijken. Hij denkt dat die grootspraak een bewijs van onze onschuld is, want als we echt een misdrijf hadden gepleegd, dan hadden we het niet in ons hoofd gehaald daarover op te scheppen. Dat kan zijn, maar weet hij niet dat deleten onzin is? Alles wordt gesaved op de hardware in je telefoon of in de cloud, of op een anonieme server in een gigantisch datawarehouse onder de Mojave-woestijn.

Niets verdwijnt. Niets raakt vergeten. Alles wat je tegenwoordig zegt of doet kleeft voor altijd aan je.

Ik ga op de rand van het bed zitten en zet mijn voeten op het tapijt, voeten die dingen kunnen die de voeten van andere jongens niet kunnen. Over een voetbalveld rennen en menselijke obstakels ontwijken met de gratie van Rudolf Nureyev. Een bal opwippen en moeiteloos hooghouden op sterke tenen. De bal vanuit de hoek van het veld een perfecte boog meegeven, zodat hij precies op het hoofd van die ene spits landt, of hem over de opspringende figuren van de

hun kruis beschermende verdedigers heen schieten, precies in de rechterbovenhoek van een net. Hoe vaak hebben ze me naar de zijlijn gedragen, waar ik op mijn knieën val voor al onze supporters, mijn armen gestrekt, en net doe alsof ik geniet van de aanbidding die me ten deel valt? Ze kunnen deze dingen al zo lang als ik me herinner, zoals sommige kinderen kunnen tekenen of zingen of mensen imiteren. Maar helaas heeft de magie die voor mij bestemd was haar weg gevonden naar de verkeerde ledematen, want ik wilde geen voetballer worden. Ik wilde schilder worden, maar mijn ogen en handen ontvingen niet de gaven die wel aan mijn voeten werden geschonken.

Ik loop naar het raam, doe de gordijnen open en kijk naar beneden, naar de parkeerplaats voor bewoners. Mijn felgele Audi R8 staat te glimmen in de zon. Ik heb er een jaar geleden een fortuin aan gepend, dat volgens mijn berekening toen gelijk was aan twee maandsalarissen, en ik gebruik hem alleen maar om heen en weer te gaan naar het trainingscomplex. Ik was goedkoper uit geweest met taxi's.

Ik woon in een veertien verdiepingen tellend gebouw aan de rand van de stad, vlak bij de rivier. Elke verdieping telt maar één appartement van ruim tweehonderddertig vierkante meter, en ik zit twaalf hoog. Ertegenover, aan de andere kant van een perfect onderhouden cirkel van bloembedden met een fontein in het midden, staat precies zo'n gebouw, waar Robbie een appartement van twee verdiepingen heeft. Op de lagere etages in mijn gebouw wonen twee bekende acteurs, een matig succesvolle popartiest en een

ex-minister van Binnenlandse Zaken. In dat van Robbie zitten nog drie andere voetballers en een in ongenade gevallen tenniscoach. We hebben allemaal meer ruimte dan we nodig hebben. Alle kamers hebben slimme apparatuur. Als ik een liedje wil horen zeg ik de titel hardop en dan wordt het afgespeeld. Met mijn stem regel ik de temperatuur, de wattertoevoer, de vloerverwarming. Er zijn zes televisies, één in de woonkamer, één in elke van de drie slaapkamers, één in de keuken en één tegenover het bad. Ik had liever iets eenvoudigers gehad, maar de club stond erop dat ik hier ging wonen. Ze sturen namelijk graag van tijd tot tijd glossy's langs om foto's van ons te nemen terwijl we met onze vriendinnen aan het relaxen zijn, en de supporters verwachten een dergelijke omgeving. Niet dat ik een vriendin heb, ook al hadden ze er wel eentje voor me besteld toen *Hello!* langskwam, een paar weken nadat ik hierheen was verhuisd. Het leek me een leuke meid en ze stelde zelfs voor naderhand ergens wat te gaan drinken, maar ik zei nee, met als excuus dat ik de volgende ochtend moest trainen.

‘Ik ben nergens op uit,’ zei ze. ‘Gewoon, een drankje. Ik woon al drie jaar samen met een vrouw.’

Maar ik zei toch nee.

‘Dan moeten we maar uit elkaar gaan, denk ik,’ zei ze en ze gaf me bij het afscheid een zoen op mijn wang. ‘Het was leuk, Evan.’

Ik loop naar de badkamer. De telefoon gaat en ik zucht, want het zal Robbie wel weer zijn, maar als ik naar het scherm kijk zie ik dat het mijn vader is. Mijn ouders zijn

vier dagen geleden aangekomen en zitten in een hotel in de stad. Ik had liever gehad dat ze helemaal niet waren gekomen, maar ik had ze met geen mogelijkheid weg kunnen houden. Ik overweeg hem weg te drukken, maar ik ken hem. Hij blijft bellen tot ik opneem.

‘Hoi,’ zeg ik in de telefoon.

‘Dus je bent op.’

‘Ja, natúúrlijk ben ik op.’

Ik hoor hem zwaar ademen. Dit leven, dit vreselijke leven dat ik leid, was zijn droom, niet de mijne. Ik ben alles geworden wat hij wilde dat ik zou worden sinds ik vier jaar geleden het eiland verliet, maar hij speelt nog steeds de baas over me.

‘Niet zo brutaal,’ zegt hij vlak, en mijn neusgaten vullen zich met de geur van leem, zoals altijd wanneer ik bang ben of terugdenk aan wat ik heb gedaan en waarom ik eigenlijk op de vlucht ben gegaan.

‘Sorry,’ zeg ik.

‘Neem je een taxi?’

‘Ja.’

‘Heeft de club dat geregeld?’

‘Nee. Die moeten erbuiten blijven.’

‘Zal ik eens met ze gaan praten?’

Ik hou met moeite mijn lachen in. Hij denkt serieus dat de club naar hem zou luisteren. De eigenaar, directeuren en activa van die club zijn ergens tussen de drie- en vierhonderd miljoen pond waard. Hij mag op het eiland misschien een grote man zijn, met zijn boerderij en zijn derde deel van

een kruidenierswinkel en zijn vijfde deel van een boot, maar hier stelt hij niks voor. Hij zou niet eens voorbij de voordeur komen.

‘Maak je niet druk,’ zeg ik. ‘Ik doe het wel met een app, dat is makkelijker.’

‘Goed.’ Dan is het een tijdje stil. Zou ik al kunnen ophangen? Maar die keuze wordt me uit handen genomen, want hij hangt als eerste op. Ik gooi de telefoon op mijn bed, neem een lange, hete douche en scheer me zorgvuldig. Daarna maak ik mijn blonde krullen wat voller met behulp van de föhn. Ik weet hoe onschuldig ik overkom dankzij die krullen, dus laat ik er mijn voordeel maar mee doen. Mijn gezicht heeft iets kinderlijks, waardoor ik er jonger uitzie dan tweeëntwintig jaar. Niet als een verdachte. Als ik niet zo’n bekendheid was in de stad, zou ik in de meeste bars geen drankje kunnen bestellen. In de praktijk is er maar één ding lastig, namelijk als ik zelf mijn drankjes wil betalen. Als ik uitga willen de meisjes mijn vriendin worden en de jongens mijn beste vriend. Als ik uitging, bedoel ik. Dat doe ik niet meer, dat ligt voor de hand. De enige die ik regelmatig zie is Wojciech, maar zelfs die lijkt twijfels bij onze relatie te hebben. We gaan af en toe naar een pub in de buurt, eentje waar de stamgasten niet geïnteresseerd zijn in voetbal, en dan zit ik met mijn rug naar de andere gasten en trek een petje over mijn voorhoofd. Maar meestal komt hij gewoon hierheen en kijken we samen een film, mijn hoofd op zijn schoot. Ik vind het fijn als hij mijn haar streelt. Mijn moeder deed dat ook altijd toen ik nog klein was, als ik op

de bank voor de zoveelste keer naar *Toy Story* lag te kijken. Cormac en ik kenden in die tijd elke zin uit die film vanbuiten, en speelden bij ieder van ons thuis scènes na voor onze ouders, die dan gierden van het lachen, zelfs mijn vader, die hooguit vijf keer per jaar ergens vrolijk van wordt, alsof lachen hem iets kost wat hij zich niet kan veroorloven. We waren dikke maatjes, Cormac en ik. We kenden elkaar al sinds we baby's waren, en daar kwam bij dat ik geen broertjes of zusjes had, en zijn enige broer, die maar een jaar ouder was, was verongelukt toen wij zeven waren. Hij was nooit echt over de dood van Ronan heen gekomen. Hij raakte getraumatiseerd op een leeftijd waarop je óf snel je leven weer oppakt óf de klap helemaal niet te boven komt, en hij klampte zich in zijn verdriet aan mij vast.

Ik doe een van de vele kledingkasten open en kijk naar de pakken die er hangen, waarvan ik de meeste niet herken, omdat ik mijn kleren niet zelf koop. De club heeft een vrouw in dienst, Lucy, die dat voor ons doet. Ze heeft de maten van alle spelers op haar laptop staan – shirts, schoenen, broeken – en schijnt instinctief aan te voelen wat ieder van ons het beste zal staan. Elke maand komen er twee dozen, eentje van Nike, want dat is mijn sponsor – wás mijn sponsor – en de andere met kleding van de grote luxe merken. Als ik daarin word gefotografeerd en die foto's vervolgens in de bladen verschijnen, krijg ik dertig tot vijftig procent van de waarde ervan op mijn bankrekening, afhankelijk van het blad. Ik was mijn boxershorts en sokken niet, maar gooi ze direct weg als ik ze één keer heb gebruikt. Er zijn

altijd nog tig stuks op voorraad in mijn ondergoedlade. Ik heb duidelijke aanwijzingen gekregen voor hoe ik me vandaag moet kleden: zodanig dat anderen zich in mij kunnen verplaatsen, maar wel met een zekere gedrevenheid. Het is belangrijk dat ze zien dat ik de zaak zó ernstig vind, of op zijn minst zó serieus neem, dat ik graag mijn best wil doen, maar ook dat me dat zwaar valt door de stress van het onrecht van de situatie. Ik kies uiteindelijk een donkerblauw Armani-pak met een wit Balenciaga-overhemd en een marineblauwe Tom Ford-stropdas. En een paar donkerbruine Ted Baker-schoenen, die ongemakkelijk voelen aan mijn kostbare voeten. Als ik die maar lang genoeg draag, veroorzaken ze misschien een blijvende beschadiging en krijg ik mijn vrijheid terug.

Maar voordat ik me aankleed kijk ik kritisch naar mijn lijf in de passpiegel in de slaapkamer. Mijn linkerarm is vanochtend een beetje stijf, wat wel vaker het geval is als ik gespannen ben. Ik heb hem een paar jaar geleden gebroken – nou ja, eigenlijk heeft iemand anders dat gedaan – en hij is daarna nooit meer helemaal de oude geworden. Maar ik ben nog wel gespierd, want ik ga vrijwel dagelijks naar de sportschool en het privézwembad van het complex, al zijn mijn buikspieren iets minder geprononceerd dan ze waren. Robbie en ik mogen geen van beiden ook maar in de buurt van de club komen, dus ik kan niet naar de spelersskantine, waar alles met zorg en met oog voor voedingswaarde wordt bereid, waardoor ik nu minder verantwoord eet. Drie keer per week komt er een privétrainer van de club langs, en dat

mogen we aan niemand vertellen. Robbie is meer dan tien miljoen pond waard en ik naar schatting iets meer dan de helft daarvan, dus de club wil zijn vermogen beschermen. Als dit achter de rug is, en als het voor ons gunstig uitpakt, worden we zo snel mogelijk weer op het veld verwacht. Als het verkeerd afloopt zullen ze ons doodzwijgen. We zullen uit de boeken worden geschrapt alsof we nooit hebben bestaan en vervolgens zal, zo stel ik me voor, de verzekering haar werk gaan doen.

Om kwart over negen ben ik aangekleed en ga ik weer naar het raam om te wachten totdat Robbie vertrekt. Binnen een paar minuten rijdt er een taxi voor en komt hij door de hoofdingang naar buiten. Ik wacht tot hij wegrijdt en dan open ik de app en bestel een taxi voor mezelf. Ik had natuurlijk wel met hem kunnen meerijden, maar Catherine, onze advocaat, zei dat het beter zou staan als we ieder afzonderlijk aankwamen.

Als de auto komt sta ik bij een klein overwoekerd grasveld, een plichtmatig bewijs van milieubewustzijn binnen dit complex, een klein natuurreservaat waar insecten en vogels ongestoord kunnen neerstrijken of broeden. Het is mooi op een ruige manier, maar diep vanbinnen herbergt het een geheim, en ik raak zo diep in gedachten dat de chauffeur moet claxonneren om mijn aandacht te trekken. Ik draai me om, doe het achterportier open en stap in. Mijn bestemming had ik al ingevuld, dus we hoeven niet met elkaar te praten. Ik hou mijn hoofd omlaag en doe net alsof ik op mijn telefoon bezig ben, en pas als we halverwege zijn

heb ik in de gaten dat hij de hele tijd in zijn achteruitkijkspiegel naar me zit te kijken.

‘Ik weet wie je bent,’ zegt hij.

Ik zeg niets terug.

‘Vandaag begint het, toch?’

Ik knik.

‘Ik ben een fan van je,’ zegt hij en er verschijnt een brede lach op zijn gezicht. ‘Die goal van je tegen...’

‘Dank je,’ zeg ik. Ik zit er niet op te wachten de hoogtepunten van mijn korte carrière te herbeleven.

‘Hoelang gaat het duren?’ vraagt hij.

‘Een paar weken, zeggen ze.’

‘Als je wilt,’ zegt hij, ‘kan ik je elke ochtend ophalen. En als het erop zit kan ik elke dag buiten staan te wachten. Misschien een zorg minder voor je.’

Hij heeft wel een punt. Het zou wel praktisch zijn één auto met chauffeur te hebben tijdens deze hele beproeving. Na een dag of twee houdt hij vanzelf op me vragen te stellen.

‘Dat is goed,’ zeg ik.

‘Hoe laat zal ik vandaag terugkomen?’

‘Om vier uur.’

‘En morgen om half tien ophalen?’

‘Ja.’

‘Betaal me maar als het allemaal achter de rug is.’

‘Prima.’

‘Maar dan moet je niet naar de gevangenis gaan.’

Ik hoor mezelf tandenknarsen.

‘En noem ik je Evan of Mr Keogh?’

‘Evan is prima,’ zeg ik.

‘Noem mij dan maar Max,’ zegt hij. Hij steekt zijn hand in een opbergvak tussen de twee voorstoelen, haalt er een stapeltje visitekaartjes uit en geeft er eentje aan mij. ‘Hier staan al mijn gegevens op. Maar maak je geen zorgen. Ik kom mijn afspraken na.’

‘Bedankt,’ zeg ik.

Als hij een bocht omgaat doemt de rechtbank op en zie ik de verzamelde pers voor de ingang. Ik realiseer me nu dat ik vóór Robbie had moeten vertrekken. Dan was ik al binnen geweest als hij aankwam en hadden ze zich op hem gestort. Hij is immers een grotere ster dan ik. Nu zullen ze hun volle aandacht op mij richten.

We zijn er en ik sta op het punt het portier te openen.

‘Geef ze van katoen, knul,’ zegt Max, terwijl hij zich naar me omdraait en grijnst. Hij heeft gele tanden en flinke barsten in zijn lippen. En ongetemde haargroei, van onder de kraag van zijn overhemd, op zijn voorhoofd, uit zijn oren, uit zijn neus. Hij is een wandelend oerwoud. ‘En je weet het, een meisje dat het op die manier aanlegt met twee kerels is gewoon een goedkoop hoertje, en dat ziet de jury ook wel. Denk je dat ik het nooit heb meegemaakt? Dat zo’n meid nee zegt terwijl je weet dat ze ja bedoelt? Zo vaak dat ik de tel kwijt ben.’

Ik stel me voor hoe het zou voelen als ik zijn hoofd door de opening tussen de stoelen naar me toe zou trekken en het tegen het goedkope interieur aan zou beuken tot hij dood

was. Maar ik doe niks. Ik knik alleen maar, doe het portier open en stap uit. Ik word overdonderd door de flitsende camera's en het geschreeuw van de reporters, alsof ik voor een filmpremière kom, en niet voor een verkrachtingszaak. Als Max wegrijdt vraag ik me af of hij ziet dat ik zijn kaartje verfrommel en weggooi. Ik tik het weg met mijn wijsvinger en het landt op de donkere aarde van de struiken buiten het gebouw. Hij mag om vier uur terugkomen als hij dat wil, maar ik zal echt niet op hem staan te wachten.

Een politieagent komt naar me toe. Ik verwacht dat hij me naar de rechtbank gaat begeleiden, maar nee, hij tikt me op de vingers omdat ik dat kaartje op straat heb gegooid, en ik moet het oprapen terwijl de fotografen erop los klikken en de journalisten mijn naam brullen. Het is nu vies, het zit onder de vochtige aarde, en de vingers van mijn linkerhand zitten nu ook onder de modder, maar ik wil ze niet aan mijn pak afvegen, dus ik loop eerst het gebouw in, waar de mensen die in de hal staan zich omdraaien om naar me te kijken. Dan gooi ik het in de eerste prullenbak die ik tegenkom en hou mijn handen onder een desinfectiepomp, een overblijfsel uit de dagen van de pandemie, toen we allemaal binnen konden blijven, alleen, en de hele wereld konden vermijden.

2

Twaalf uur nadat ik het eiland had verlaten, stapte ik op een ferry van Dublin naar Holyhead. Daar lifte ik verder naar Zuid-Wales, waar ik werk vond op een boerderij waar ze een combinatie van tarwe en gerst verbouwden. Ik had eerder op het land gewerkt en paste me gemakkelijk aan, ik was immers gewend aan vroege ochtenden en lange dagen. We deelden met ons achten een huis op de noordoostelijke hoek van het land, met vier tweepersoonsslaapkamers. Mijn kamergenoot was Boeddha, een bijnaam die hij dankte aan het feit dat hij dik en kaal was, al was hij maar een paar jaar ouder dan ik. Hij had een knipperlichtrelatie met een Canadees meisje, Joanna, die in de kamer tegenover de onze sliep. Boeddha en ik konden het niet goed met elkaar vinden. Voordat ik kwam had hij de kamer twee maanden voor zichzelf gehad, dus hij beschouwde mij als een indringer. Hij had smerige gewoontes en praatte over vrouwen op

een manier die ik storend vond. Als Joanna en hij met elkaar naar bed wilden, moest ik van hem beneden op de bank slapen, waar de springveren in mijn rug prikten. Toen ik een keer protesteerde dreigde hij meteen met geweld, dus ik liet het erbij zitten.

Ik vroeg aan Joanna's kamergenote of ik het andere bed in haar kamer mocht gebruiken als het leeg was, en dat weigerde ze. Ik vertelde haar dat ik homo was en dat ze dus niet bang hoefde te zijn dat ik iets met haar zou proberen, maar ze zei dat mijn geaardheid er niet toe deed, ze wilde gewoon geen kamer delen met een jongen.

'Val je niet op jongens?' vroeg ik haar, en toen zei ze dat dat nou juist het probleem was, dat ze te veel op jongens viel, en dat ik niet veilig zou zijn in haar buurt. Ik keek waarschijnlijk verbijsterd, want ze barstte in lachen uit en zei dat ik echt niet moest denken dat ik zó onweerstaanbaar was.

Toen ik mijn draai een beetje gevonden had schreef ik mijn ouders om hen gerust te stellen, ik was veilig en ik had werk, maar mijn adres gaf ik niet. Ik liet ze wel mijn nieuwe mobiele nummer weten en een paar dagen later werd ik gebeld. Het was mijn vader, die belde om me te vertellen wat een waardeloze kerel ik was, want ik had het talent om een van de grootste voetballers aller tijden te worden – beter dan Pelé, zei hij, en beter dan Georgie Best – en dat ik dat aan het weggooien was.

'Maar ik wil geen voetballer worden,' zei ik tegen hem, waarschijnlijk voor de duizendste keer sinds ik een kind

was. ‘Ik vind voetbal niet leuk om naar te kijken, laat staan om het te spelen.’

‘Wat heeft dat er nou mee te maken?’ briede hij. ‘Jij hebt een door God gegeven talent waar ik een moord voor had gepleegd. Weet je hoe vaak ik op proef ging toen ik zo oud was als jij?’

‘Weet ik,’ zei ik, want dat had hij me vaak genoeg verteld. Manchester, Liverpool, Leeds, Birmingham, Newcastle. Een lange lijst grotere en kleinere plaatsen waar hij als tiener heen was gereisd in de hoop aan zijn eigen vader te ontsnappen. Maar hij had niet het vakmanschap dat ik wél heb.

‘Ik zou mijn linkervoet hebben afgestaan in ruil voor jouw talent,’ zei hij.

‘Dan was je nooit een groot voetballer geworden, of wel?’ was mijn reactie, waarop hij vloekte en mijn adres eiste, maar dat weigerde ik.

‘Maar een boerderij,’ zei hij getergd. ‘Als je op een boerderij wilde werken, had je godverdomme ook hier kunnen blijven.’

‘Ik wil niet op een boerderij werken,’ zei ik. ‘Het is gewoon een plek om geld te verdienen, meer niet. Ik wil schilder worden.’

‘Jij wordt godverdomme helemaal geen schilder!’ riep hij.

‘Dat word ik wél,’ zei ik.

‘Als een vuile... als een vuile flikker,’ zei hij.

Toen viel ik stil. Ik wist niet zeker wat in zijn ogen het verband tussen kunst en homoseksualiteit was, maar ken-

nelijk waren ze sterk met elkaar verwant. Hij had natuurlijk zijn hele leven nog nooit een boek gelezen. Of een toneelstuk gezien. Of een film gekeken waar geen explosies in zaten. Dat zou hij fatterig vinden. En trouwens, als ik het woord 'fatterig' zou gebruiken, zou hij dat ook fatterig vinden. Ik voelde even een aanvechting hem de waarheid over mezelf te vertellen, alleen maar om hem nog kwader te maken, maar was bang dat hij dan de deur uit zou stormen om zijn woede op Cormac te botvieren. En ik kon niet riskeren dat Cormac hem zou vertellen waarom ik die eerste keer was weggelopen. Of waarom ik een paar maanden later voorgoed was vertrokken.

Toen begon hij te tieren, dus ik brak het gesprek af en blokkeerde zijn nummer. Toen ik opkeek stond Boeddha in de deuropening naar me te staren.

'Wat is er aan de hand?' vroeg hij.

'Niks,' zei ik.

'Je zit te huilen,' zei hij, en ik legde mijn handen op mijn gezicht. Tot mijn verbazing waren mijn wangen nat van de tranen.

'Mijn vader,' zei ik tegen hem. 'Ik ben bang van hem.'

Hij knikte, kwam naast me op het bed zitten en liet toe dat ik mijn hoofd op zijn schouder legde. Hij sloeg een arm om me heen en vroeg of ik dacht dat hij op deze boerderij werkte omdat hij dat zo graag wilde. Ik ben ook ergens van weggelopen, zei hij. Ga ik nu niet uitleggen. Lang verhaal. Vreselijk klote. Maar je bent niet alleen. Dus niet meer huilen, oké? Je bent een beetje een mietje, Evan, maar je moet

niet huilen waar ik bij ben. Desnoods ga ik je kietelen totdat je weer lacht. Ik kon me niks gênanters voorstellen, dus ik droogde mijn tranen voor het geval hij het meende. Daarna konden we het best goed met elkaar vinden.

Op een zondagmiddag speelden we een potje voetbal op het zuidwestelijke veld, vijf tegen vijf, de seizoenarbeiders tegen de boer en zijn vier zoons. De op een na jongste zoon, Harry, was van mijn leeftijd en had de hele zomer met ons meegewerkt. Hij vertelde onophoudelijk over zijn vriendin op de universiteit, over hoe mooi ze was en dat ze het elke avond deden. Hij hield er niet over op en iedereen moest het aanhoren. Op een avond stonden we bij een schuur en gaf ik hem een zoen. Hij zoende me terug en de volgende dag deed hij net alsof ik niet bestond. Ik kende maar één manier van voetballen, namelijk heel goed, dus we wonnen met 18-2 en ik maakte veertien van onze doelpunten. Harry was hun keeper en na de wedstrijd zag hij er vernederd uit. De boer nam me naderhand apart en vroeg me waarom ik hier werkte en geen profvoetballer was.

‘Dat is niks voor mij,’ zei ik. ‘Ik vind het prima om af en toe een potje te spelen, maar ik wil er niet mijn werk van maken.’

‘Maar je zou miljoenen kunnen verdienen.’

Ik haalde mijn schouders op. Ik mocht de boer graag, maar hij begon net zo te klinken als mijn vader.

Later die avond keek ik uit mijn slaapkamerraam en zag dat Harry bij een boom een sigaret stond te roken en naar boven keek, naar mij. Ik trok mijn schoenen aan en ging

naar hem toe. We liepen naar een van de verder weg gelegen velden, waar we werden afgeschermd door de bomen.

De volgende dag negeerde hij me weer. Ik zat er niet echt mee.

Van mijn loon kocht ik op internet doeken, penselen en andere schildersbenodigdheden en ik nam een klein, leegstaand voorraadgebouw in gebruik waar de boer niets mee deed. Ongeveer zeven maanden werkte ik in de avonden aan een portfolio met ongeveer vijftwintig schilderijen waar ik trots op was. Sommige arbeiders kwamen kijken en maakten complimenteuzen opmerkingen, maar ik kon zien dat ze niet begrepen wat ik maakte. Ik schilderde geen landschappen of zeegezichten of mensen of dieren. Mijn werk was abstract. Ik hield van geometrische vormen. Ik was een bewonderaar van Kandinsky. En Mondriaan. En Paul Klee. Het enige terugkerende thema in mijn werk was de aarde, niet het gladde, geploegde land van de boerderij waar ik op werkte, maar de ruige, onbewerkte heuvels op het eiland die van de haven naar het huis van mijn ouders leidden. Ik was in de modder en de leem opgegroeid en dat zag je meer dan eens terug in mijn schilderijen, zelfs als ik dat niet van plan was. Maar de aarde is een deel van me. Het gevoel ervan op mijn huid. De smaak ervan in mijn mond.

Toen het seizoen voorbij was en het tijd was om de boerderij te verlaten, ging ik naar Londen met het naïeve plan daar als kunstenaar te leven. Als ik een paar schilderijen zou kunnen verkopen, zou ik misschien een studio kunnen huren in een goedkopere wijk. Een plek waar ik de aarde uit

mijn systeem zou kunnen schudden en haar lelijkheid zou kunnen vervangen door kleur, schoonheid, dunne lijnen en de wilde ideeën die door mijn hoofd raasden en vaak onzinnig leken, zelfs in mijn eigen ogen.

Een tijdlang ging ik naar elke galerie die ik kon vinden en werd ik overal afgewezen. Overal kreeg ik hetzelfde te horen, namelijk dat ik wel kon schilderen, maar dat mijn werk niet getuigde van originaliteit.

‘Je houdt van Kandinsky, klopt dat?’ vroeg een van de galeriehouders, terwijl hij de drie doeken die ik als mijn beste beschouwde nauwkeurig bekeek, met zijn neus er bijna tegenaan om mijn penseeltechniek te bestuderen, en de plekken waar de lijnen elkaar kruisten.

‘Klopt,’ zei ik.

‘En Mondriaan.’

‘Ja.’

‘En Paul Klee.’

Ik knikte.

‘Dat zie ik,’ zei hij, en hij klonk een beetje spijtig, want hij was vriendelijk en wilde me niet onnodig kwetsen. Hij legde een hand op mijn schouder en masseerde die zachtjes. ‘En dat is nou net het probleem.’

Ik vroeg hem of ik les moest nemen, ook al wist ik dat ik dat toch niet kon betalen, maar hij schudde zijn hoofd en zei dat dat tijdverspilling zou zijn. Je moet met de gave geboren zijn, zei hij. Het spijt me, maar die gave heb jij niet. Je bent nog jong, Evan. Je moet iets anders vinden om je leven mee in te vullen. Streven naar het onmogelijke zal je alleen

maar ongelukkig maken. En je zult een hekel aan kunst krijgen, alsof het je vijand is.

Het brak mijn hart. Maar als ik voor de schilderijen in de musea en galerieën in Londen stond en ze met die van mezelf vergeleek, wist ik dat hij gelijk had. Ik was geen kunstenaar. Ik kon gewoon best goed schilderen. Zoals mijn vader best goed kon voetballen, maar geen voetballer was.

Ik kon niet terug naar het eiland. Niet omdat ik bang was toe te geven dat mijn plan mislukt was, maar omdat ik niet oud wilde worden met die eeuwige modder onder mijn vingernagels, rouwranden die daar koppig zouden blijven zitten, hoe hard ik ook probeerde ze weg te spoelen.

Maar ik raakte door mijn geld heen. Ik schreef de boer een brief om te vragen of ik mijn baan terug kon krijgen, en hij antwoordde dat het hem speet, maar hij had al iemand anders aangenomen. Ik verhuisde naar een huurkamer in Dagenham, in een huis met twaalf armzalige slaapkamers en een gedeelde keuken waar de muizen gratis woonden. De andere huurders waren meestal bedwelmd door drank en drugs. Ik had een eenpersoonsbed en een wastafel, en we hadden maar twee douches, op de derde verdieping, waar je voor je gevoel smeriger uit kwam dan je erin ging.

Een vrouw die ouder was dan mijn moeder klopte eens laat op de avond op mijn deur. Ze wilde seks met me en zei dat ik de mooiste jongen was die ze ooit had gezien. Ik zei dat ik niet wilde en toen noemde ze me een flikker. Als ik haar niet zou neuken, zou ze iedereen in het pand vertellen dat ik van jongens hield, en ik zei dat ze dat helemaal zelf

moest weten, dat ik daar niet koud of warm van werd, dus toen vroeg ze of ze dan tenminste een sigaret van me kon bietsen, maar ik zei dat ik niet rookte, en toen zei ze dat ik godverdomme nergens voor deugde en dat ik maar terug naar dat verdomde Ierland moest gaan, waar ik als smerige paddy thuishoorde.

Op een avond, toen ik nog maar zestig pond op de bank had staan, nam ik de metro naar Walthamstow, naar een pub waarover ik had gehoord, maar waar ik nog nooit was geweest. Ik hoopte dat ik een jongen van mijn eigen leeftijd zou tegenkomen, iemand om mee te praten, iemand die me misschien mee naar huis zou nemen. Een warm lijf. Een paar armen om me heen. Een hete douche.

Maar ik was veruit de jongste in de pub. De oude mannen die op krukken aan de bar zaten en uren over een gin-tonic deden, leefden even op toen ik binnenkwam. Ik had weer kunnen weggaan, maar wist niet waarheen. Ik bestelde een glas bier en ging in een donkere hoek zitten onder een poster van een film getiteld *La Cage aux Folles*. Al drinkend probeerde ik uit te dokteren wat ik nu met mijn leven moest doen.

En toen kwam hij naar me toe.

Ik voelde dat hij door de pub mijn kant op liep, maar ik keek niet op, ook niet toen het getik van zijn brogues op de houten vloer luider werd. Hij zag er anders uit dan de dinosaurussen aan de bar, hoewel hij toch zo'n vijftientig jaar ouder was dan ik. Hij was goed gekleed en had kort grijzend haar en lichtblauwe ogen. Een knappe man, voor zijn leef-

tijd. Voor elke leeftijd. Hij ging tegenover me zitten en stak een sigaret op. Ik keek even naar de barman, want ik verwachtte dat hij zou ingrijpen en hem zou zeggen dat hij binnen niet mocht roken, maar het leek hem niet te storen. De man bekeek me aandachtig terwijl hij nu en dan een trekje nam.

‘Ik ben Rafe,’ zei hij. Hij stak een hand uit en ik schudde die. Hij had een gouden zegelring aan de pink van zijn linkerhand.

‘Evan,’ antwoordde ik.

Hij tilde mijn kin op zodat ik hem recht in de ogen keek. We bleven elkaar aankijken.

‘Heb je wel eens van Luchino Visconti gehoord?’ vroeg hij.

Ik schudde nee.

‘Waarschijnlijk van vóór jouw tijd,’ zei hij. ‘Hij heeft een heel beroemde film gemaakt – eigenlijk heeft hij er aardig wat gemaakt – maar in eentje daarvan komt een jongen voor. Een jongen door wie een oudere man geobsedeerd raakt. In de film werd die rol gespeeld door een jonge acteur van wie je vast ook nog nooit hebt gehoord, maar een tijdlang gold hij als de mooiste jongen ter wereld.’

Ik bleef hem aankijken. Ik wachtte tot hij verderging, ook al wist ik precies wat hij zou zeggen.

‘Je zou zijn tweelingbroer kunnen zijn,’ zei hij.

Dankwoord

Veel dank aan mijn oude vriend Matt Georg voor zijn advies over de juridische aspecten van dit boek.